

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 97/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. februára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť N. N., zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Veselým, Mierová 1, Veľký Krtíš, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 65/2013 a jeho uznesením z 20. novembra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť N. N. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. januára 2014 doručená sťažnosť N. N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Veselým, Mierová 1, Veľký Krtíš, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 65/2013 a jeho uznesením z 20. novembra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 T 66/2008 z 18. septembra 2009 uznaný za vinného zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 a 3 písm. c) Trestného zákona a prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona za čo mu okrem iného bol podľa § 221 ods. 3, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 a § 41 ods. 2 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 92 mesiacov. Z uvedeného vyplýva, že trest bol sťažovateľovi uložený okresným súdom aj za použitia § 41 ods. 2 Trestného zákona (tzv. „asperačná zásada“).

Proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 5 To 70/2010 z 28. septembra 2010 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu zrušil a odsúdil sťažovateľa za použitia ustanovení § 221 ods. 3, § 41 ods. 2 a § 39 ods. 1 a 3 písm. d) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov.

Návrhom doručeným okresnému súdu 9. augusta 2011 sa sťažovateľ domáhal povolenia obnovy predmetného trestného konania. O tomto návrhu rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 9 Nt 14/2011 z 18. marca 2013 tak, že obnovu konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 9 T 66/2008 povolil a zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 9 T 66/2008 z 18. decembra 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 To 70/2010 z 28. septembra 2010 vo výroku o treste.

Okresný súd obnovu konania povolil na tom základe, že sťažovateľovi bol v pôvodnom konaní uložený trest odňatia slobody aj za použitia asperačnej zásady, pričom nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 bol vyslovený

nesúlady tzv. „asperačnej zásady“ (§ 41 ods. 2 Trestného zákona slová v texte za bodkočiarkou) s čl. 1 ods. 1 ústavy.

Proti uzneseniu okresného súdu o povolení obnovy konania podal sťažnosť prokurátor, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tos 40/13 zo 7. mája 2013 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol, pričom bodom II výroku tohto uznesenia krajský súd zároveň rozhodol podľa § 403 a § 380 ods. 2 Trestného poriadku per analogiam o vzatí sťažovateľa do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Po právoplatnom povolení obnovy konania okresný súd opätovne konal vo veci samej a rozsudkom sp. zn. 9 T 66/2008 z 24. júna 2013 odsúdil sťažovateľa (okrem iného) za použitia ustanovení § 221 ods. 3, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 a § 41 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 To 75/2013 z 27. augusta 2013 tak, že ho zamietol.

Uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 To 75/2013 z 27. augusta 2013 napadol sťažovateľ dovolaním z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. O dovolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd dospel k záveru, že v trestnej veci sťažovateľa nemal okresný súd povoliť obnovu konania, t. j. mal jeho návrh na povolenie obnovy konania zamietnuť vzhľadom na skutočnosť, že krajský súd pri ukladaní trestu v pôvodnom rozsudku *„mohol využiť celú časť sadzby pod asperačne zvýšenou spodnou hranicou a uložiť (s príslušným obmedzením) ešte aj nižší trest...“*, čo využil a uložil sťažovateľovi nižší trest.

Sťažovateľ tvrdí, že v jeho trestnej veci rozhodujúce všeobecné súdy nerešpektovali zásady ukladania trestov, a v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že krajský súd

v pôvodnom odsudzujúcom rozsudku uviedol, že „v mojom prípade existujú výnimočné okolnosti daného prípadu a znížil mi výnimočne trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby, avšak v prípade po obnove konania mal rozhodovať o mojom treste, už mi uložil trest skoro v strede trestnej sadzby, a v tomto smere nebola rešpektované rozhodnutie Ústavného súdu z hľadiska zrušenia tzv. asperačnej zásady.

... Ja takéto rozhodnutie Najvyššieho súdu považujem za nezákonné a domáham sa nápravy takéhoto nezákonného rozhodnutia prostredníctvom podania ústavnej sťažnosti...

... Teda najvyšší súd sa podľa môjho názoru mal zaoberať výlučne dôvodmi, ktoré som uviedol vo svojom dovolaní ako dôvody pre ktoré som napadol rozhodnutia súdov na základe ktorých som bol odsúdený, pričom sa tak nestalo a v podstate odmietnutie môjho dovolania bolo postavené len na tvrdení najvyššieho súdu, že v mojom prípade údajne nemala byť povolená obnova konania, avšak najvyšší súd ako som už uviedol sa vôbec nezaoberal dôvodmi môjho dovolania, čo považujem za porušenie mojich práv... a pokiaľ rozhodnutia súdov o povolení obnovy konania v môj prospech sú právoplatné, nemožno konštatovať, že obnova konania nemala byť povolená a len na takomto základe odmietnuť moje dovolanie bez bližšieho skúmania dôvodov, ktoré som uviedol v tomto dovolaní.“.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní 5 Tdo 65/2013 zo dňa 20. 11. 2013 porušil základné právo N. N... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa § 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5 Tdo 65/2013 zo dňa 20. 11. 2013 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Priznáva sa náhrada trov právneho zastúpenia v sume 340,90 €, ktorú je povinný Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave vyplatiť na účet advokáta JUDr. Jozefa Veselého... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil

sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namietá, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Kľúčová námietka sťažovateľa spočíva v tom, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení dôvodmi jeho dovolania nezaoberal a napriek právoplatnosti uznesenia okresného súdu o povolení obnovy konania založil svoje rozhodnutie len na tom, že obnova konania v trestnej veci sťažovateľa nemala byť povolená. V dôsledku takéhoto postupu (a záveru) došlo podľa názoru sťažovateľa k tomu, že v jeho trestnej veci nebol rešpektovaný nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012.

Z rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 To 70/2010 z 28. septembra 2010 (vydaného v pôvodnom konaní, pozn.) vyplýva, že ním bol zrušený rozsudok okresného súdu sp. zn. 9 T 66/2008 z 18. septembra 2009 vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho

výkonu, pričom krajský súd odsúdil sťažovateľa za použitia ustanovení § 221 ods. 3, § 41 ods. 2 a § 39 ods. 1 a 3 písm. d) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov.

V odôvodnení označeného rozsudku krajského súdu sa okrem iného uvádza, že *„Okresný súd uložil obžalovanému pri aplikovaní asperačnej zásady v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby, to znamená vo výmere 92 mesiacov nepodmienečne. Podľa názoru krajského súdu s prihliadnutím však najmä na okolnosti prípadu je potrebné poukázať na to, že použitie takejto zvýšenej trestnej sadzby by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. To znamená, že v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák. možno obžalovanému uložiť trest aj pod dolnú hranicu zvýšenej trestnej sadzby. Krajský súd vychádzal predovšetkým z toho, že na páchaní trestnej činnosti obžalovaným sa v nezanedbateľnej miere podieľala aj jeho nepriaznivá platobná situácia, ktorú mu zapríčinili jeho dlžníci, pričom teraz prejednávanej trestnej činnosti sa dopustil prvýkrát, pretože v minulosti sa nedostal do rozporu s Trestným zákonom.*

S poukazom aj na odsek 3 písm. d) citovaného ustanovenia Trestného zákona (to znamená, že nemožno uložiť trest odňatia slobody kratší ako dva roky) krajský súd uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody nepodmienečný vo výmere piatich rokov (s prihliadnutím aj na celkovú spôsobenú väčšiu škodu v celkovej výške 21.158, 90 € pri zločine podvodu)...“.

Z citovaného vyplýva, že krajský súd v pôvodnom konaní rozhodol o treste sťažovateľa nielen za použitia asperačnej zásady (§ 41 ods. 2 Trestného zákona), ale zároveň aplikoval aj ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Práve v nadväznosti na túto skutočnosť najvyšší súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že v trestnej veci sťažovateľa vôbec nemala byť povolená obnova konania. Tento svoj právny záver najvyšší súd odôvodnil takto:

«Ustanovenie § 394 ods. 1 Trestného poriadku upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchatel'a – ako skutočnosti alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia.

Netýkajú sa zmeny právneho stavu, t. j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu. Nález Ústavného súdu SR, že právny predpis, jeho časť alebo niektoré ustanovenie nie je v súlade s Ústavou, preto nemôže byť „novou skutočnosťou súdu skôr neznámou“ v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. a tým len jednou z podmienok obnovy konania, ale ak bol z tohto dôvodu podaný návrh na obnovu konania, je dôvodom obnovy konania „ex lege“, t. j. na základe § 41b ods. 1 zákona. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

Ak je podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá sa skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované už v tomto ustanovení. Preto súd už nemôže skúmať splnenie iných podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, ale obnovu konania povolí podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Ak bolo použité ustanovenie podľa § 39 ods. 1 alebo ods. 2 písmeno a) až c) alebo písm. e) Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody vo vzťahu ku trestnej sadzbe trestu odňatia slobody upravenej podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012, ustanovenie § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, v spojitosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, vyhláseného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 428/2012, 21. decembra 2012, sa nepoužije.

Účinky použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom pred 21. decembrom 2012, časti prvej vety za bodkočiarkou, sú negované použitím ustanovenia § 39 ods. 1 alebo ods. 2 písm. a) až c) alebo písm. e) Trestného zákona. Sprisnená trestná sadzba v tomto prípade nebola použitá, a to pre jej neprimeranú prísnosť vzhľadom na okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a, alebo nebola použitá z iného zákonom určeného dôvodu. Súd v týchto prípadoch mohol v zákonom ustanovenom rozsahu znížiť trest až pod dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovenú v osobitnej časti Trestného zákona, teda zníženie sa neodvíjalo od dolnej hranice trestnej sadzby určenej podľa § 41

ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012, časti prvej vety za bodkočiarkou. Súd teda mohol využiť celú časť sadzby pod asperačne zvýšenou spodnou hranicou a uložiť (s príslušným obmedzením) ešte aj nižší trest (k tomu pozri aj rozhodnutie 13. publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdu súdov Slovenskej republiky čiastka 1/2013).

V takom prípade sa ustanovenie § 41b zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov v spojení s nálezom Ústavného súdu z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, nepoužije, nakoľko ústavne nesúladne účinky ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012, časti prvej vety za bodkočiarkou, na dotknuté prípady nedopadli, preto návrh na obnovu konania podaný na základe uvedeného nálezu ústavného súdu treba zamietnuť podľa § 399 ods. 2 Tr. por.»

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatuje, že právne názory, na ktorých je založené napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, zodpovedajú právnym názorom vysloveným v zjednocujúcom stanovisku Trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013 (ďalej aj „stanovisko najvyššieho súdu z 26. novembra 2013“). Účelom označeného stanoviska najvyššieho súdu bolo zjednotiť rozhodovaciu prax všeobecných súdov v súvislosti s množiacim sa počtom návrhov na povolenie obnovy konania v nadväznosti na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 týkajúci sa tzv. asperačnej zásady, na ktorom zakladá svoje námietky aj sťažovateľ.

Stanovisko najvyššieho súdu z 26. novembra 2013 (ako aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu) vychádza v prvom rade z právneho názoru, podľa ktorého v prípade návrhu na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá sa skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované už v tomto ustanovení, a z tohto dôvodu všeobecný súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania už nemôže skúmať splnenie iných podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Trestného poriadku a obnovu konania musí povoliť podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde. Najvyšší súd ale zároveň vo svojom stanovisku ustanovil aj výnimku z uvedeného právneho názoru o povinnosti súdov povoliť

obnovu konania len s poukazom na § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde, a to v prípade, ak pri ukladaní trestu odňatia slobody pri trestnej sadzbe trestu odňatia slobody upravenej podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012 (tzv. „asperačná zásada“, pozn.) boli použité ustanovenia § 39 ods. 1 alebo ods. 2 písm. a) až c), alebo písm. e) Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody, a uviedol, že v takýchto prípadoch nedôjde k aplikácii § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde. Z rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 To 70/2010 z 28. septembra 2010 vyplýva, že práve takáto právna situácia nastala aj v trestnej veci sťažovateľa, keďže krajský súd pri ukladaní trestu použil (aplikoval) aj § 39 ods. 1 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody.

Ústavný súd sa stotožňuje s právnymi názormi najvyššieho súdu vyjadrenými v jeho stanovisku z 26. novembra 2013, ktorým korešpondujú aj právne názory, na ktorých je založené napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, a považuje ich za východisko aj pre svoje rozhodovanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré sa vecne dotýkajú problematiky ústavne konformnej aplikácie nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 na trestné veci, v ktorých bol sťažovateľom uložený trest na základe uplatnenia tzv. asperačnej zásady. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že námietka sťažovateľa, v zmysle ktorej pri rozhodovaní o jeho návrhu na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci nebol rešpektovaný nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, je nedôvodná.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, podľa ktorej sa najvyšší súd s dôvodmi jeho dovolania v napadnutom uznesení podrobnejšie nezaoberal a založil ho len na právnom závere, že obnova konania v jeho trestnej veci nemala byť povolená, ústavný súd poukazuje na spisovú dokumentáciu, z ktorej vyplýva, že sťažovateľ vo svojom dovolaní z 8. októbra 2013 podanom prostredníctvom obhajcu argumentoval takto:

„Týmto podávam dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici 5 To/75/13 zo dňa 27. 08. 2013 podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., pretože rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici je založené na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia a nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.

V tomto prípade tvrdíme, že súd nerešpektoval zásadu ukladania trestov, kde v jednom rozsudku krajský súd uviedol, že v mojom prípade existujú výnimočné okolnosti daného prípadu a znížil mi výnimočne trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby, avšak v prípade po obnove konania mal rozhodovať o mojom treste, už mi uložil trest skoro v strede trestnej sadzby, a v tomto smere nebola rešpektované rozhodnutie Ústavného súdu z hľadiska zrušenia tzv. asperačnej zásady.

Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. 11. 2012, pri viacčinnom súbahu úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, môže byť trest odňatia slobody nad jednu polovicu trestnej sadzby (ktorej horná hranica bola zvýšená o jednu tretinu) ukladaná len vtedy, ak vzhľadom na všetky okolnosti prípadu a pomery páchatel'a je súd toho názoru, že uloženie trestu odňatia slobody nad jednu polovicu trestnej sadzby bude primerané zbíhajúcim sa trestným činom, za spáchanie ktorých páchatel'a odsudzuje. Uložený trest by mal zohľadňovať i skutočnosť, že súd ukladá trest za viacero trestných činov, ktoré boli spáchané v súbahu. Rešpektujúc požiadavku primeranosti trestu by však k zohľadňovaniu existencie viacčinného súbahu mal pristupovať predovšetkým súd, a to popri zvažovaní a zohľadňovaní všetkých ostatných okolností konkrétneho prípadu, a následne by mal uložiť primeraný, individualizovaný trest v rámci zákonných trestných sadziieb ustanovených zákonodarcom za trestný čin zo zbíhajúcich sa trestných činov najprísnejšie trestný s možnosťou zváženía uloženia trestu v sprísnenej trestnej sadzbe.“

Z citovaného vyplýva, že sťažovateľ vo svojom dovolaní použil v zásade len argumentáciu obsiahnutú v náleze ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012. Je zrejmé, že pri ukladaní trestu sťažovateľovi tak pôvodným rozsudkom krajského súdu, ako aj „novým“ rozsudkom okresného súdu boli rešpektované požiadavky vyslovené v označenom náleze ústavného súdu, keďže trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nie je trestom odňatia slobody nad jednou polovicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby, keďže trestná sadzba v prípade sťažovateľa bola 36 mesiacov (3 roky) až 128 mesiacov (10,666 roka).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením najvyššieho súdu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. februára 2014